

TÜRKİYE BAROLAR BİRLİĞİ

*TÜRKİYE BAROLAR BİRLİĞİ
BAŞKANI AVUKAT ERALP ÖZGEN'İN
2000-2001 YARGI YILI AÇILIŞ
TOPLANTISINDA YAPTIĞI
KONUŞMA*

6 Eylül 2000

TÜRKİYE BAROLAR BİRLİĞİ BAŞKANI
AVUKAT ERALP ÖZGEN'İN
2000 - 2001 YARGI YILI AÇILIŞ
TOPLANTISINDA YAPTIĞI KONUŞMA

2000-2001 yargı yılı açılış törenine onur veren sayın konuklar, sayın yargıç, savcı ve avukat meslektaşlarım, yazılı ve görsel basınımızın temsilcileri, hepinize saygılarımı sunuyorum.

Yıllardır yargı yılı açılış konuşmalarımızda ülkemizin ciddi bir yargı reformuna duyduğu gereksinimi anlattık. " Adalet devletin temelidir" ilkesinin bir slogandan ibaret olmayıp, gerçeğin bir ifadesi olduğunu; adaletin çökmesi halinde devletin çökeceğini, bu nedenle de devletin temelini oluőturan adalet hizmetine yeterli mali olanakların sağlanması, yargının güçlendirilmesi gereğine iőaret ettik. Bir yargı reformunda yer alması gereken temel bazı hususları belirttik. Bu hususları

gerçekleştirmek yetkisinde ve durumunda olanlar bizleri dinlediler, konuşmalarımızın sonunda alkışladılar. Ama sorunları çözmeye yeterli bir etkinliği maalesef göstermediler. Ancak biz ümidimizi kesmedik. Bu konuşmalarımızın bir gün etkinlik kazanacağı, yetkililerin bu sorunları çözmek için harekete geçecekleri ümidi ile, bu konuşmamda da yargı sorunları konusuna hiç olmazsa paragraf başlıklarına dokunmak suretiyle işaret edeceğim.

Yargı sorunlarının başında, yargı bağımsızlığının tam olarak hala sağlanmamış olması gelmektedir. Laik Cumhuriyetimizin kurucusu büyük Atatürk "Yargısı bağımsız olmayan bir devletin kendi bağımsızlığı tartışılır" demişti. Laik Cumhuriyetimizin kuruluşunun 77.yılını kutlamaya kısa bir süre kala biz hala yargı bağımsızlığını tam olarak gerçeğeleştiremedik.

Tam yargı bağımsızlığının sağlanabilmesi için, Anayasamıza göre yürütmenin başı olan Cumhurbaşkanı'na tanınmış olan bazı yüksek yargı organlarına üye atama yetkisi kaldırılmalıdır. Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'na Yargıtay ve Danıştay tarafından gösterilen üç misli aday içinden üye seçme yetkisine ve Adalet Bakanı ile Bakanlık Müsteşarının Kurul üyeliğine son verilerek, sözü edilen Kurul'un kendi Personel Müdürlüğü ve Teftiş Kurulu oluşturulmalıdır. Yargıç ve savcı sınavları Bakanlıkça değil, Yüksek Kurul tarafından yapılmalıdır. Bunlar yapılmadığa, yargıç ve savcıların özlük

işlerinde siyasi iktidarın etkisi devam edecektir. Ayrıca idari bir Kurul niteliğinde olan Yüksek Kurul' un kararları aleyhine yargı yoluna başvurma da kabul edilmelidir.

Yargının bağımsızlığının tam olarak sağlanabilmesi için, yargının ayrılmaz bir temel unsuru olan savunma makamını temsil eden avukatların da bağımsızlığı gerçekleştirilmelidir. Avrupa Birliği ülkelerinde temel alınan ilke "Avukatlar bağımsız olmadıkça yargı bağımsız olamaz ve Barolar Bağımsız olmadıkça da avukatlar bağımsız olamaz" ilkesidir. Buna karşın ülkemizde yürürlükte bulunan 1136 Sayılı Avukatlık Kanunu hükümlerine göre Barolar ve Türkiye Barolar Birliği Adalet Bakanlığı'nın vesayeti altındadır. Yargı bağımsızlığı konusunda tek olumlu gelişme, Türkiye Büyük Millet Meclisi Adalet Komisyonu'nda kabul edilerek Genel Kurul'a inen yeni Avukatlık Yasa Tasarısıdır. Bu tasarıda idari vesayet büyük ölçüde kaldırılmıştır. Sözkonusu Tasarı'nın Genel Kurul'da öncelikle görüşülerek yasalaşmasını ve böylece günün gereksinimlerini karşılayan, bağımsızlığı büyük ölçüde gerçekleştiren çağdaş bir yasaya bir an önce kavuşmayı diliyoruz.

Siyaset adamlarımızın savunmaya bakış açıları da son derece üzücüdür. Bu yılın ilk aylarında Adalet, İçişleri ve Sağlık Bakanlıklarınca hazırlanıp yürürlüğe sokulan cezaevlerine ilişkin protokol bunun en iyi örneğini oluşturmaktadır. Bu protokolde, hepsi yargı görevi yapan yargıç, savcı ve avukatlar arasında bir

ayırım yapılmış ve yargıç ve savcılar duyarlı kapıdan geçmez ve üstleri aranmaz iken, avukatların hem duyarlı kapıdan geçecekleri, hem de üstlerinin ve çantalarının fiziki aramaya tabi tutulacağı öngörülmüştür. Bu tutum, avukatların yargıç ve savcı gibi yargının tam bir ögesi olduğu yolundaki çağdaş hukuk anlayışına aykırıdır. Ancak hemen belirtmek isterim ki, biz avukatlar duyarlı kapıdan geçmeye karşı değiliz. Bizim karşı olduğumuz, uygulamada fiziki aramanın avukatlık onuruna aykırı bir şekilde yürütülmesi ve özellikle tutuklu ya da hükümlü müvekkillerimize vereceğimiz yazılı evraka cezaevi idaresince el konularak, önce onlar tarafından, sonra da, aslında "karşı taraf" niteliğinde olan savcı tarafından incelenmesidir. Protokolde savcıya tanınan bu yetki, savunma hazırlığının gizliliğini hükme bağlayan Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun 144.maddesi ile, bu gizliliği koruyan aynı yasanın 48 ve Avukatlık Kanunu'nun 36.maddelerine aykırı olduğu gibi; el konulan eşyanın ancak yargıç tarafından inceleneceğini öngören Ceza Muhakemeleri Kanunu'nun 102.maddesine de açıkça aykırıdır. Görüldüğü üzere, üç Bakanlığın protokolü şeklindeki idari işlem, yasa hükümlerine açıkça aykırılık oluşturmaktadır.

Yargımızın önemli bir sorunu da, davaların çok uzun sürmesidir. Bunun temel nedeni, mahkeme başına düşen dava sayısının çokluğudur. Bunun sonucu yargıç ve savcılarımız büyük bir iş yükü altında ezilir duruma gelmişler, dosyayı yeterli incelemek için vakit bulamama nedeniyle de adli hata olasılığı artmıştır.

Basında yer alan haberlere göre bu yılın Temmuz ayında İzmir'de bir Asliye Ceza Yargıcı bir günde 262 dosyanın duruşmasını yapmıştır. Bu duruşmaların sağlıklı olduğunu iddia etmeye olanak yoktur. Davaların uzaması, toplumda da olumsuz sonuçlar doğurmuş, pek çok olayda mafyanın, yargının görevini yüklenmesine neden olmuştur. Bu sakıncaları ortadan kaldırmak için, Adalet Bakanlığı'nın bütçe olanaklarının artırılarak yeni yargıç ve savcı kadroları alınmasına ve yeni mahkemeler kurulmasına olanak sağlamak şarttır. Aynı durum bir yıl içinde onbeşbin civarında yeni dosya gelen Yargıtay daireleri için de söz konusudur.

Ülkemiz ceza uygulamasında işkence olaylarına sık rastlanmaktadır. Bu hususu Türkiye Büyük Millet Meclisi İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu da saptamış ve kamuoyuna açıklamıştır. Bunun bir devlet siyaseti olduğunu ileri sürmem hatalı olur; ama bilgisizlik, eğitimsizlik, fiili bir kişinin sırtına yıkıp faili meçhul olmaktan çıkarma düşüncesi, kişisel kompleksler ve benzeri çeşitli nedenlerle özellikle zabıta soruşturması sırasında işkence yapıldığı bilinmektedir. Aslında, zabıtada yapılan işkenceyi önleyebilecek önemli bir yasal hükmümüz mevcuttur. Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'nun 247.maddesi, sanığın ancak yargıç tarafından düzenlenen tutanaktaki ifadesinin ikrara delil olarak duruşmada okunabileceğini öngörmektedir. Duruşmada okunmasına dahi izin verilmeyen bir tutanağın ise aynı yasanın 254.maddesine göre delil olmasına olanak yoktur.

Sayın yargıçlarımız ve mahkemelerimiz, Yargıtay Ceza Genel Kurulunca da uygulanması gereği vurgulanan bu maddeyi uygulayacak ve polis ikrarlarını delil olarak kabul etmeyecek olurlar ise, işkencenin bir sonucu elde edilemeyeceğinden pek çok olayda güvenlik görevlileri bu yola gitmeyebilirler. Ancak maalesef uygulamada yasanın bu hükmünün uygulanmadığını ve Yargıtay ceza dairelerinin de bunu bozma sebebi yapmadıklarını üzülererek görüyoruz.

Son günlerde ülkemizde yeniden tartışma konusu yapılan bir husus da Af Yasası'dır. Bir yılı aşkın süredir kamuoyunu işgal eden bu konuda, görüşlerimizi daha önce açıklamış ve özellikle siyasi suçları dışarıda bırakıp sadece adli suçlar için çıkarılacak bir af yasasına karşı olduğumuzu söylemiştik. Günümüz çağdaş batı ülkelerinde, suçların büyük bir kısmını kapsayan af yetkisi mevcut olmayıp, sadece tek kişi için genellikle devlet başkanına tanınmış bir af yetkisi söz konusudur. Bu affın da uygulamada yer alan nedenleri adli hatalar, sürekli hastalık gibi durumlardır. Suçluların büyük kısmını affeden yasaların çıkarılabildiği dönemlerde ise, bu yetki, ülkedeki büyük karışıklıklar sonrası toplumsal barışı sağlamak amacı ile sadece siyasi suçlular için kullanılmıştır. Bizde ise tam tersidir. Anayasamızın 87.maddesi siyasi suçlarda affı yasaklamaktadır. Bu nedenle bir Af Yasası mutlaka çıkarılacak ise, öncelikle Anayasa'nın 87.maddesi değiştirilmelidir ve af yasası ondan sonra çıkarılmalıdır. Af yasaları, ceza yasalarında yer alan cezaların korkutuculuğunu

ortadan kaldırarak soyut cezanın suçu önleme etkisini yok etmekte, suçun mağdurunu bir kez daha mağdur etmektedir. Ceza süresi içinde gerekli ıslah önlemleri uygulanmamış, cezaevinden çıkınca iş bulma, kendisini ve ailesini geçindirme olanakları sağlanmamış kişileri cezaevlerinden çıkarıp toplum içine yollamakla hiçbir şey kazanılmaz. Sadece, o da geçici bir süre, cezaevleri boşaltılmış olur. Ama iş bulamayıp geçimini sağlayamayan, toplumsal hayata uyumları sağlanmamış bu kişilerin çoğunluğu bir süre sonra tekrar cezaevlerini dolduracaklardır. 1974 affı bu konuda güzel bir örnektir. Ayrıca "af" konusu rastgele söylenmemeli, cezaevlerindeki kişiler ile ailelerinde, gerçekleşeceği bilinmeyen umutlar yaratılmamalıdır. Sayın Adalet Bakanı'nın son zamanlarda gazetelerde sıkça yer alan "Af mutlaka çıkacak" şeklindeki beyanları da bu açıdan hatalı ve yasama organı üzerinde baskı kurmaya yönelik olduğundan da sakıncalıdır.

Cezaevlerinden söz etmişken, son zamanlarda tartışılan (F) tipi cezaevleri ile ilgili düşüncelerimi de açıklamak istiyorum. Türkiye Barolar Birliği, birer suç okulu niteliği taşıyan, bazı örgütlerin hücre evi niteliğine dönüşmüş bulunan koğuş sistemine tamamen karşıdır. Hücre niteliği taşımayan, tutuklu ve hükümlülerin birlikte paylaşım, sosyal etkinlikler yapabilecekleri oda sistemine biran evvel geçilmesi gerektiğine inanmaktadır. Temmuz ayı içinde Ankara Sincan'da yeni inşa edilmekte olan F tipi cezaevini gezdik. Birlik Yönetim Kurulumuzun çoğunlukla

edindiği izlenim, tutuklu ve hükümlülerin biraraya gelerek sosyal etkinlikler yapabilecekleri alanların mevcut olduğu bu cezaevlerinin ağdağ ve batı tipi nitelikler tağıdığıdır. Ancak önemli olan bu cezaevlerinde uygulamanın nasıl olacağıdır. Uygulamanın iyi ya da kötü olacağı şeklinde bir peşin hüküm ile hareket etmek yanlış olur. Tutuklu ve hükümlülerin cezaevinin objektif koşulları içinde, temel insan haklarına saygı ile ve özellikle yalnızlığa itilmeden, yani buraları bir tecrit evi haline dönüştürmeden hükümlü ve tutukluların sosyal alanlardan yararlanmalarını sağlayan bir uygulama yapılmalıdır. Ancak bunun sağlanabilmesi için öncelikle 3713 Sayılı Terörle Mücadele Kanunu'nun 16.maddesi ile çıkar Amaçlı Suç  rg tleri ile Mücadele Kanunu'nun 13. maddesi mutlaka değiştirilmelidir.

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde gerek soruşturma komisyonlarının çalışmaları, gerek dokunulmazlığın kaldırılmasına ilişkin görüşler adaletin değil, siyasetin egemen olduğunu bizlere göstermiştir. Üzülerek ifade etmek gerekir ki, siyaset hukuka egemen olmuş, hukuk siyasallaştırılmıştır. Bunun önüne geçmek için herşeyden önce Anayasa'nın 83.maddesinin değiştirilmesi gerekir. Milletvekillerine sadece k rs  dokunulmazlığı tanınmalı ve genel kurulda, komisyonlarda yaptıkları konuşmalardan ve bunları dışarıda tekrarlamaktan ceza sorumluluğu söz konusu olmamalıdır. Meclis alışmaları dışındaki eylemlerinden ise, bir ayrıcalık niteliğindeki

dokunulmazlık kalkanı kaldırılarak, milletvekillerinin yargılanmaları kabul edilmelidir. Yargılama yapılırken, milletvekillerinin Meclis'den uzaklaştırılmasının da önüne geçilecek önlemler alınmalı ve dava sonunda milletvekilliğine engel bir ceza ile kesin hükümle mahkum olursa milletvekilliği düşmeli, diğer hallerde infaz dönem sonuna bırakılmalıdır.

Son günlerde basın organlarımızda da sıkça tartışılan bir konu, ölüm cezası konusudur. Türkiye Barolar Birliği kurulduğundan beri ölüm cezasının karşısında olmuş ve bu cezanın mevzuatımızdan çıkarılmasını savunmuştur. Ölüm cezası tek bir kişiye endekslenerek düşünülmemelidir. İnsan haysiyetine, insan onuruna aykırı bu cezadan kurtulmada geç bile kalmış durumdayız. Ülkemiz ne yazık ki günümüzde, bu ilkel cezayı hala muhafaza eden tek Avrupa ülkesi durumundadır. Ölüm cezasının ilgası günümüzde parlamentoda bir azınlık ya da çoğunluk sorunu olmamalıdır. Bu cezayı ilga etmek her çağdaş parlamentonun görevidir.

Yürürlükteki Anayasamızdan şikayetimiz çoktur. Ancak, daha evvel çeşitli konuşmalarında da belirttiğim üzere, bazı çevrelerce ileri sürülen Anayasamızın gayri meşru olduğu, batıl olduğu yolundaki görüşlere kesinlikle katılmıyoruz. Böyle bir görüş yasama, yürütme ve yargı organlarının tümünün batıl olduğu sonucunu doğurur. Anayasamızın değişmesi gereken pek çok hükmü bulunduğu görüşünü kabul ediyoruz. Herşeyden önce Anayasa'ya egemen olan felsefe yanlıştır. Anayasalar

devletin işleyiş tarzını belirtme yanında, bireyin hak ve özgürlüklerinin koruyucusu olarak devlet gücünü sınırlayan hükümler taşırlar. Bizim Anayasamız ise 12 Eylül düşüncesinin bir ürünü olarak bireyi değil, devleti esas alarak hazırlanmıştır. Bu nedenle Anayasa'nın bazı hükümlerinin değiştirilmesi ile yetinilmemesi, yepyeni bir anayasa yapılması gerektiğine inanıyoruz.

Bu amaçla Türkiye Barolar Birliği olarak 2001 yılının Ocak ayında bir Anayasa Hukuku Kurultay' ı toplamayı kararlaştırdık. Bu kurultayda yerli ve yabancı bilim adamları ve uygulamacılar çağdaş bir Anayasa'nın nasıl olması gerektiğini tartışacaklar. Ayrıca üniversitelerimizdeki değerli öğretim üyeleri ve bazı meslektaşlarımızdan oluşan bir komisyon da yeni bir Anayasa taslağı hazırlama çalışmalarına başlamıştır.

Son günlerde ülkemizde en çok tartışılan konu, Sayın Cumhurbaşkanı'nın memurlarla ilgili Kanun Hükmünde Kararname'yi iki kez imzalamayarak hükümete geri göndermesi olmuştur. Bu konuda hukukçular arasında da fikir birliği oluşmamıştır. Bazı hukukçulara göre, Anayasamız Kanun Hükmünde Kararnameleri geri gönderme yetkisini mutlak bir veto olarak kabul etmemiştir. Bu nedenle de 104.maddesi ile Cumhurbaşkanı'na bu Kararnameler aleyhine Anayasa Mahkemesine müracaat hakkı tanınmıştır. Bu görüşe göre, Anayasa' nın 38.maddesinde öngörülen ceza ve ceza yerine

geçecek güvenlik önlemlerinin ancak yasa ile düzenleneceği hükmü disiplin cezalarını kapsamamaktadır. Danıştay'ımızın olay tarihindeki Sayın Başkanı da bu görüşte olduğunu açıklamıştır.

Karşı görüşü savunan hukukçulara göre ise, Anayasa'nın 128.maddesinin 2.fıkrasına göre memurların ~~özülk~~ hakları ancak yasa ile düzenlenebilir. Bu nedenle söz konusu Kararname Anayasa'ya aykırıdır. Cumhurbaşkanı'nın bu Kararnameyi imzalamaması ve yasa yolunu önermesi bu nedenle hukuka uygundur.

Anayasa Mahkememiz de 1993 yılında verdiği bir kararında "... Anayasa ve yasalara aykırı olmadıkça, Cumhurbaşkanı'nın Bakanlar Kurulu işlemlerini siyasi yerindelik yönünden denetleyemeyip, imzalamak zorunda olduğunu", Sayın Cumhurbaşkanı'nın sorumsuzluğunun "...onun hukuka aykırı kararnameyi imzalamak zorunda olduğu biçimde" yorumlanamayacağını belirttikten sonra "Hatta Cumhurbaşkanı, bunları imzalamamakla yükümlüdür" demiştir.

Anayasa'nın 128.maddesinin 2.fıkrasında memurların özlük haklarının yasa ile düzenleneceği öngörüldüğüne göre, söz konusu Kararname Anayasa'nın bu hükmüne aykırıdır. Ayrıca 4588 Sayılı Yetki Kanunu disiplin açısından memurların görevlerine son vermeye ilişkin bir Kararname çıkarma yetkisini Bakanlar Kurulu'na vermemiş olduğu için, tartışılan Kararname bu yetki yasasına da aykırıdır.

Anayasamızın 153.maddesine göre, Anayasa Mahkemesi kararları "yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını, gerçek ve tüzel kişileri" bağlayıcı niteliktedir. Bu durumda Sayın Cumhurbaşkanı'nın söz konusu Kararname konusundaki davranışının yerinde olduğuna inanıyor ve kendisini destekliyoruz.

Ancak burada belirtmekte gerek gördüğüm bir husus, Kararnamenin içeriğine katıldığımdır. Ülkemizde devlete sızmış olan irtica ve bölücü yandaşlarının devletten temizlenmesi gerektiğine inanıyorum. Ancak bunun bir Kanun Hükmünde Kararname ile değil, yasa yolu ile yapılması gerektiği, hukuka uygun yolun bu olduğu inancındayım. Gerçekten ülkemizde irtica ve bölücülük tehlikesi, yakın ve mutlak bir tehlike olarak devam etmektedir. Hizbullah olayı bunun en yakın örneğidir. Özellikle Danıştayımızın emekli Başkanı Sayın Erol Çırakman ile Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu Başkanvekili Sayın Ergül Güryel'in, İrtica taraftarlarının ve bölücülerin yargıya da sızdığı konusunda basında yer alan demeçleri, olayın nasıl korkunç bir kapsam kazandığını göstermektedir. Bunlarla etkili bir mücadele mutlaka gereklidir. Koalisyon hükümetinin parlamentoda gerekli çoğunluğa sahip olmasına rağmen, irtica ile mücadeleyi öngören yasa tasarılarının komisyonlarda görüşülmeden bekletilmesi, irtica ile mücadele için gerekli siyasi iradenin yeterli olmadığını göstermektedir. Bir tarikat lideri hakkında şeriat düzeni kurma

çalışmaları nedeniyle verilen tutuklama kararı üzerine Hükümet Başkanı'nın üzöldüğünü ve yargıda aklanacağı umudunu belirtmesi de irtica ile mücadelede siyasi iradenin yetersizliğini belirtmesi yanında, Anayasa'nın 138.maddesine aykırı olarak yargıya etki olasılığını da içinde taşımaktadır.

Ölkemizde irtica tehlikesi hala devam etmektedir. Bu tehlikeyi küçümseyen, şeriat düzeni kurmak isteyenlere propaganda hakkını tanıyan düşüncelere katılmıyorum. Bu düşünceyi taşıyanlar, gösterilecek hoşgörü ile onların da ileride demokrasiyi esas alacaklarını ileri sürmektedirler. Ancak "Ateş nerede sönerse tekrar orada yanar, halifelik nerede sona erdiyse, orada tekrar başlar" düşüncesi ile ölkemizi yeniden şeriat düzenine sokmak isteyenlerin, gösterilecek hoşgörü ile bu amaçlarından vazgeçeceklerine inanmıyorum. Dinsizlerdindarlar diye toplumu bölmeye çalışanlara, Atatürk'ü gözden düşürmek ve Laikliği yok etmek için Kuran'ın askerlere çığnetildiği, camilerin ahır yapıldığı yalanlarını ortaya atanlara, devletin göz yumması sonucu kurulan tarikat okullarında demokrasiye düşman, şeriat yanlısı kuşaklar yetiştirenlere ses çıkarmayacak, hoşgörü göstereceksiniz ve bunun adına demokrasi diyeceksiniz. Demokrasi, demokrasiyi yok etme özgürlüğünü içermez. Bu düşünceleri ileri sürenler bilmelidirler ki, demokrasiye değil, şeriatçı bir diktatörlüğe hizmet etmektedirler.

Yeni yapılacak bir Anayasa'da Atatürk ilke ve devrimlerini benimseyen sözlere yer olmaması gerektiği, bu takdirde devletin demokratik ve hukukun üstünlüğünü savunan bir devlet olmayacağı şeklinde ileri sürülen görüşlere de katılmıyoruz. Yeni yapılacak Anayasamızda mutlaka Atatürk ilke ve devrimlerine bağlılık belirtilmelidir. Çünkü Atatürkçülük ve Kemalizm geçmişin bekçiliği ya da kalıplaşmış bir inanç sistemi değildir. Atatürk bizlere "çağdaş uygarlık düzeyine ulaşma" görevini vermiştir. Bu nedenle, bizler için sürekli devrim ilkesi geçerlidir. Atatürk devrimleri laik devletin ve çağdaşlaşma sürecinin güvencesidir. Bu nedenle, Atatürk ile başlayan Aydınlanma Devrimini gelecek kuşaklara iyice anlatmak, aydınlanma devriminin gelecek kuşaklarını Atatürk ilke ve devrimleri doğrultusunda eğitmek zorundayız. Çünkü Atatürk ilke ve devrimlerine bağlılık, laikliği savunacak ve uygulanması için uğraş verecek kuşakların yetiştirilmesi demektir. Ülkemizi ziyaret eden Cezayir Milli Eğitim eski Bakanı "Biz irticayı eğitimle ithal ettik" demişti. Aynı duruma düşmemek için gerekli önlemleri almak zorundayız. Bunun yolu ise ülkeyi tarikat okulları ile doldurmak, onlara hoşgörü göstermek değildir. Tarikatların Anayasa ile korunan 677 Sayılı Devrim Kanunu ile yasaklandığı unutulmamalıdır.

Ülkemizde giderek artan bir şekilde kavram kargaşası yaşanmaktadır. Hukukun üstünlüğü kavramı ile hukuk devleti kavramını farklı kavramlar olarak kabul ederek Anayasamızda "hukuk devleti"nden bahsedilmesini eleştiri konusu yapanlar,

hukuk devleti olabilmenin temel koşulunun hukukun üstünlüğünü kabul etmek olduğunu unutmuş gözükmektedirler. Laik Cumhuriyetimiz ile demokrasiyi farklı kavramlar olarak takdim edenler de aynı yanıla düşmektedirler. Atatürk, Cumhuriyeti her zaman demokrasi kavramı ile birlikte ele almıştır. "Cumhuriyet rejimi demek, demokrasi ile devlet şekli demektir. Biz Cumhuriyeti kurduk. Cumhuriyetimiz on yaşını doldururken, demokrasinin bütün gereklerini sırası geldikçe uygulamaya koymalıdır." diyen Atatürk'tür. Prof. Dr. Ergün Aybars'ın dediği gibi "1950'de Türkiye'de iktidar olağan bir seçimle el değiştirebildiyse, anayasa değişikliğine gerek kalmadan bu başarıldıysa, hiç kuşkusuz 1923 felsefesinin etkinliğindedir." Dini ulus birliğini sağlamada tutkal olarak kabul edenler, yine bir kavram karışıklığı yapmaktadırlar. Çünkü dinler ulus birliğinin değil, olsa olsa ümmet birliğinin tutkalı olabilirler.

Demokrasimizin daha tam, daha mükemmel olmasını istiyorsak laiklik ilkesine çok sıkı bağlanmalıyız. Çünkü laiklik, demokrasinin ön koşuludur. Laiklik ilkesini koruduğumuz sürece, demokrasimizi geliştirme olanağı buluruz. Laiklik ilkesinden vazgeçtiğimiz zaman demokrasiden de vazgeçtiğimizi bilmemiz gerekir. Laiklik ülkemiz için demokrasinin ve bireysel hak ve özgürlüklerin en temel güvencesidir. Bu nedenle de laiklik ilkesini savunanları "Laikçi" diye küçümsemekten vazgeçmeli, laik düşüncüyü ömürleri boyunca savunmuş ve bu uğurda canlarını vermiş olan Muammer Aksoy, Bahriye Üçok, Uğur

Mumcu, Çetin Emeç ve Ahmet Taner Kışlalı'yı saygı ile anmalıyız.

Bir süredir "Yeni Dünya Düzeni" adı altında küreselleşme düşüncesi tüm ülkelere yayılmak isteniyor. Ülkemizin bu konuda çok dikkatli olması gerekir. Prof. Dr. Suna Kili bu konuda şöyle diyor: "Küreselleşme, temelinde 19.yüzyıl emperyalizminin günümüz koşullarına uydurulmasıdır. Küreselleşme kendi amaçlarına ulaşmada en büyük engel olarak ulus-devleti görüyor. Kemalizm, Atatürkçülük ise özde ulus-devleti benimser. Küreselleşme yandaşları bu nedenle de Atatürk'e, Kemalizme karşıdır." Sayın Prof. Dr. Kili'nin bu sözlerine aynen katılıyorum. Bu nedendir ki, CIA uzmanları, Türkiye'nin bir an önce ulusçu, bilime bağlı, Atatürkçü çizgiyi bir yana bırakıp, dine bağlı, islamcı bir yönetime geçerek islam alemine sözde model olmasını istiyorlar ve bu amaçla Türkiye için öngördükleri rejimin "ılımlı islam" olduğunu açıklıyorlar. Ben buna hayır diyorum. Türkiye Kemalizmden, Atatürkçülükten vazgeçmeyecek; laiklik ilkesinden asla taviz vermeyecektir.

Değerli konuklar, değerli meslektaşlarım, beni dinlediğiniz için hepinize teşekkür ediyor, içten saygılarımı sunuyorum.

TÜRKİYE BAROLAR BİRLİĞİ KÜTÜPHANESİ

34
C
2
k
001